

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

چهارشنبه ۱۱ اگست ۲۰۲۱

بنیاد فیاض

FAYAZ Foundation For Human Rights in Afghanistan

بنیاد فیاض برای حقوق بشر در افغانستان
په افغانستان کی د بشری حقونو د پاره د فیاض بنسټ

بحران بشری در افغانستان، ملل متحد باید بر پاکستان تعزیرات وضع کند!

۸ اگست ۲۰۲۱ مطابق به ۱۵ اسد ۱۴۰۰

تقریباً بیست سال قبل حکومت طالبان که با جنون ایدئولوژیک مصروف میزبانی از تروریسم جهانی و تخریب پُر ارزش ترین داشته های تاریخی و معنوی افغانستان بود، به تعقیب حادثه ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱، به زور طیارات ب ۵۲ امریکائی با رژیم مرکب از تنظیمهای جهادی که تخریب کابل و جنگ داخلی ۵ ساله را در کارنامه داشتند، تعویض شد. اما تحریک طالبان به حامی همیشگی خود یعنی آی.اس.آی پناه برد و بعد از تجدید قوا، جنگ چریکی علیه افغانستان را آغاز کرد، جنگی که اکنون، یعنی ۲۰ سال بعد دوباره طیارات ب ۵۲ را با بم های مهلک و ویرانگر آن به افغانستان فرا خواند.

در حالیکه تنظیمهای شامل در حکومت افغانستان مصروف جدال همیشگی بالای سهمیه بندی قدرت بودند، استخبارات خارجی با تمویل هزاران مدرسه و تهیه بودجه حزب التحریر در سر تا سر افغانستان، بخصوص در شمال بستر فکری را برای بازگشت امارت اسلامی نزد قسمتی از نفوس آماده ساختند. طالبان و حامیان خارجی شان با یک نقشه دراز مدت زمینه نظامی و استخباراتی کسب قدرت در ولسوالی ها را به تدریج طرح نموده در عمل پیاده کردند. به مشکل میتوان پذیرفت که آی.اس.آی به تنهایی قادر به طرح، تمویل و تطبیق چنین نقشه ای بوده باشد. موافقتنامه دوحه که جنرال والاس لوی درستیز سابق بریتانیا آنرا «موافقتنامه فاسد» نامید است، موانع خارجی عملی شدن این پلان را از میان برداشت و آنگاه، طالبان دیپلماسی غربی را به بازی گرفته و به اتکای

پشتیبانی بیدریغ آی.اس.آی و سهمگیری گروه های تروریستی تحت امر آی.اس.آی و حمایت قاچاقبران مواد مخدره کمپاین بزرگ نظامی- تبلیغاتی را که تصرف برق آسای مراکز ده ها ولسوالی که قریه های آنها را قبلاً در دست داشتند، وارد نمایش قدرت و حتمی نشان دادن پیروزی خود جهت تضعیف مورال نیروهای مسلح دولتی شدند. این کوشش تا حدی در سطح ولسوالی ها با مؤفقت همراه بود. اما دولتمداران ارشد با شعار پایداری در برابر تجاوز به هر قیمت، توانسته اند تأثیرات روحی این طلسم تبلیغاتی را تا حد زیادی بکاهند و تقریباً در همه شهر ها و ولسوالی های تحت حاکمیت دولتی مقاومت برای متوقف ساختن جنگ خونین طالبان براه افتاده است. دولت افغانستان از پلان باز پس گیری و دفع حملات حرف میزند اما با تأسف در عمل سقوط شهر ها آغاز شده و دولت هنوز هم دچار عدم تحرک لازمه است.

در این میان جنگی که پاکستان از طریق طالبان بر مردم افغانستان تحمیل میکند، با خونریزی و جنایات جنگی بیشمار همراه است و قربانی اصلی آنرا مردم ملکی افغانستان تشکیل میدهد. کمیسیون مستقل حقوق بشر در گزارش شش ماهه خود اعلام کرده که در جریان شش ماه نخست سال روان میلادی دست کم ۱ هزار و ۶۷۷ فرد ملکی در نتیجه جنگ در افغانستان کشته شده اند. این کمیسیون بتاریخ (یکشنبه، دهم اسد) با نشر گزارش تازه اش درباره تلفات ملکی در کشور می نویسد که ۳ هزار و ۶۴۴ غیرنظامی دیگر در جریان این شش ماه زخمی شده اند. البته تلفات ملکی ماه های خونین جولای و اگست که طی آن دامنه جنگ به شهر ها کشانده شد، شامل گزارش کمیسیون مستقل حقوق بشر نیست.

صلح مطمع نظر طالبان این مفهوم را احتوا میکند که یا دولت غنی تسلیم به همه خواسته های طالبان شود یا امارت اسلامی را از طریق زور احیا می کنیم. این موضع خطر سوریه ای شدن و طولانی شدن جنگ افغانستان را در پی دارد. در عکس العمل به کشاندن دامنه جنگ به شهر ها توسط طالبان، طیارات ب ۵۲ امریکائی یکبار دیگر به بمبارد مواضع این گروه که معمولاً در مناطق مسکونی و داخل خانه های مردم خود را ستر و اخفا میکنند، می پردازند. ظاهر شدن مجدد طیارات ب ۵۲ بر حریم فضائی کشور یک تحول منفی است که مسؤلیت عواقب آن برمیگردد به رهبری تحریک طالبان. یک دنده گی طالبان و کاربرد ب ۵۲ توسط امریکا، سایر دول منطقه را به داخل شدن در صحنه جنگ از طریق تسلیح نیروهایی ذخیره شان تحریک میکند. برخی دول همسایه و منطقه خود را برای سوریه ای ساختن جنگ افغانستان آماده ساخته اند. اما مردم افغانستان خواستار توقف فوری جنگ و حل سیاسی قضیه بشکلی که حقوق مدنی و سیاسی شان در آن تضمین گردد،

میباشند. کلید حل سیاسی نزد طالبان نیست. تصمیم گیرندگان اصلی جنرالان آی.اس.آی اند. صرف از طریق وضع تعزیرات علیه پاکستان و شامل ساختن آی.اس.آی در لیست سیاه ملل متحد میتوان فشار لازم را بر پاکستان وارد کرد. توصیه های اخیر شورای امنیت به طالبان هیچ تغییری در وضع مردم افغانستان بمیان نمی آورد. نپرداختن به وضع تعزیرات علیه پاکستان و شامل نساختن آی.اس.آی در لیست سیاه ملل متحد به وخامت اوضاع در افغانستان و منطقه شکل دایمی خواهد داد.

موارد مشخص جنایات جنگی در جنگ جاری افغانستان:

اگر به وقایع ذیل از دید حقوق بشری که ساحة کاری بنیاد فیاض است، نظر اندازیم، حق حیات که اساسی ترین حق بشر است، اکنون برای باشندگان افغانستان مصون نیست. صدها هزار غیرنظامی با تشدید جنگ در قندوز، لشکرگاه، قندهار، تخار، سمنگان، فراه و دیگر شهرهای افغانستان در خطر هستند. کمیته صلیب سرخ بین المللی از هر دو طرف درگیر در افغانستان خواستار خویشتن داری فوری و حفاظت از غیرنظامیان و زیربنا های حیاتی مانند شفاخانه ها در برابر حملات و هرگونه خسارت ناشی از جنگ در مناطق پرجمعیت شده است. اخبار و ویدیو های انتشار یافته در رسانه های اجتماعی از نقض و حتی زیر پا گذاشتن حقوق مدنی شهریان و بخصوص زنان حکایت دارند. ادامه جنگ توسط طالبان، اطفال و جوانان را از حق تعلیم و تحصیل مناطق تحت تسلط این گروه محروم کرده است. فعالیت رسانه ها در مناطق تحت تصرف طالبان متوقف میگردد. آزادی بیان بحیث یکی از حقوق مهم مدنی نقض میگردد. ترس و وحشت ناشی از حملات طالبان باعث آوارگی ده ها هزار خانواده از مناطق جنگی شده است. سنگر گرفتن طالبان در خانه های مردم ملکی و استفاده از آنها بحیث سپر دفاعی نقض قوانین بین المللی جنگ است و با کشاندن جنگ به خانه ها باعث ازدیاد تلفات ملکی میشود. قتل های هدفمند مامورین و کارمندان ملکی دولتی جنایت جنگی محسوب میگردد. هیچ توجیه مذهبی یا ایدئولوژیک نمیتواند باعث برائت فرد متهم به جنایت جنگی شود. در سطور ذیل میکوشیم فاکت ها را بطور مستند در شهر های مورد حمله طالبان طی ۴۸ ساعت گذشته بگونه مٹشت نمونه خروار مرور و عواقب حقوقی آنرا برای عامه مردم درج میکنیم:

هرات:

به گزارش روزنامه ۸ صبح: نبردها در حومه شهر هرات وارد دهمین روز شد. طی روزهای اخیر که دامنه جنگ به حومه شهر هرات و مناطق نزدیک به مرکز شهر رسیده است. در اوضاعی که مردم هرات چشم انتظار کاهش نبردها و بازگشت به زندهگی عادی هستند، اما نبردها شدت گرفته و افزون بر مناطق جنوب و غرب هرات، درگیری های پراکنده در شرق هرات نیز آغاز شده است؛

نبردهایی که بیشتر غیرنظامیان قربانی آن شده اند. مردم با نگرانی و ترس اخبار مربوط به جنگ را دنبال می کنند و منتظر شنیدن خبرهای خوش از پایان جنگ هستند. یکی از بزرگترین تأثیرات جنگ بر هراتیان، آواره‌گی هزاران خانواده از حومه به مرکز شهر بوده است. سیداشرف سادات، فعال مدنی و فعال ضد جنگ در هرات، باور دارد که با شدت گرفتن جنگ طی ۱۰ روز اخیر در هرات، هزاران خانواده از ولسوالی‌های گذره، انجیل، روستاهای نزدیک شهر و مناطقی که جنگ در آن شدت یافت، مجبور شدند خانه های خود را ترک کنند و حتا برخی افراد از مرکز ولسوالی گذره آواره شدند. به گفته او، افزون بر این شمار زیادی از خانواده ها از روستاهای غرب شهر هرات خانه های خود را به اثر جنگ ترک کرده اند. افراد زیادی از مناطق غیبتان، آب برده، گنج، محل ایثار و برخی ساحات دیگر در غرب شهر هرات، با شدت گرفتن نبردها مجبور به ترک خانه های شان شده اند. فعالان ضد جنگ در هرات، از وضعیت نامناسب خانواده هایی که از اثر جنگ آواره شده اند، ابراز نگرانی کرده و باور دارند که تداوم نبردهای شدید در هرات، طی روزهای آینده ممکن است وضعیت را بدتر کند و افراد بیشتری مجبور شوند با گسترش دامنه نبرد، خانه های شان را ترک و آواره شوند.

لشکرگاه:

شهرلشکرگاه بعد افتادن ولسوالی های استراتیژیک بدست طالبان در محاصره قرار گرفت. با ورود طالبان به نواحی داخل شهر و سنگر گرفتن آنها در خانه های مردم تعداد تلفات ملکی بالا رفت. مردم ولسوالی ها از ترس اینکه مبادا طالبان از خانه های آنها سنگرنسازند و قوای دولتی بر آنها بمبارد نکنند، به شهر لشکرگاه بیجا شده بودند. حالا آنها در خیمه های شان مورد اصابت هاوان و راکت های هر دو طرف جنگ قرار میگیرند و مجبور اند بازهم بیجا شوند. به اساس ارقام وزارت امور مهاجرین در دو هفته اخیر ۹۴۵ خانواده در هلمند بی جا شده اند.

قندهار (۱۶ اسد ۱۴۰۰):

از دو هفته بدینسو طالبان بر شهر قندهار حمله ور شده اند. مسوولان محلی ولایت قندهار در جنوب کشور تأیید می کنند که دستکم ۱۸ غیر نظامی در پی درگیری‌های اخیر در مربوطات شهر قندهار کشته شده اند.

داوود فرهاد، سر طبیب شفاخانه مرکزی قندهار امروز (شنبه، شانزدهم اسد) به خبرگزاری نشانه می گوید که جسد ۱۸ تن که در سه روز اخیر در این ولایت جان باخته به این شفاخانه منتقل شده

است. بتاريخ ۱۷ اسد تعداد تلفات ملکی یکصد و ده تن بوده است. جنگ در مناطق مسکونی جریان دارد. مردم ملکی حتی زخمی های خود را به شفاخانه رسانده نمیتواند. آقای فرهاد، می افزاید که این افراد در درگیری های روزهای اخیر میان نیروهای امنیتی و طالبان در ساحات مختلف شهر قندهار جان خود را از دست داده اند. به گفته او زنان و کودکان در جمع این قربانیان شامل هستند.

کندز:

۱۶ اسد ۱۴۰۰: مقام های صحنی در ولایت کندز اعلام کرده اند که در پی حمله طالبان به بخش هایی از شهر کندز، دست کم ۱۱ غیرنظامی کشته و ۴۱ تن دیگر زخمی شده اند. احسان فضلی، رییس صحت عامه ولایت کندز، به روزنامه ۸ صبح گفت که از نبردهای جمعه شب، پانزدهم اسد، ۱۱ جسد به شمول اجساد چهار کودک و ۴۱ زخمی به شفاخانه آورده شده اند. فضلی افزود که در میان کشته گان چهار کودک و در میان زخمیان ۱۰ کودک و ۳۱ زن و مرد شامل هستند. رییس صحت عامه کندز وضعیت صحنی ۱۰ تن از زخمیان را وخیم خواند و افزود که ممکن در آمار کشته ها و زخمیان تغییراتی رونما شود؛ زیرا جنگ هنوز در ساحاتی از شهر کندز ادامه دارد و ممکن است شماری از زخمیان در خانه ها به دلیل شدت جنگ گیرمانده باشند. ویدیو هایی که در شبکه های اجتماعی نشر شده صحنه های آشفته ای از فرار مردم در شهر را نشان می دهد و همچنین دیده می شود که ساختمان ها و مغازه ها در آتش می سوزند. سخنگوی طالبان دست داشتن طالبان در آتش سوزی مغازه ها را رد کرده است.

غزنی (۱۶ اسد ۱۴۰۰):

به گزارش خبرنگاری بی سی: «پس از هر چند دقیقه صدای رگبار مسلسل ها و شلیک سلاح های سنگین همانند هاوان (خمپاره) و راکت (موشک) در فضای شهر می پیچد. در شهر برخی مغازه داران را دیدم که دروازه های مغازه ها نیمه باز بود، شاید به این خاطر که با آغاز جنگ زودتر بتوانند فرار کنند. در تمام شهر غزنی حرف و حدیث مردم از جنگ است از قربانیان جنگ. دو دقیقه پشت و پتیرین یک دوکان معطل بودم. مغازه دار گفت: "در کوچه ما دو نفر که یکی شان دختر هشت ساله بود کشته شدند، چهار و پنج نفر دیگر زخمی شدند ما تا هنوز خوبیم معلوم نیست در آینده چی بر سر ما می آید." به اساس ارقام وزارت امور مهاجرین طی دو هفته اخیر ۷۶۵ خانواده در

غزنی بی جا شده اند. مسولان بهداشت غزنی گفته از زمانیکه جنگ به حومه شهر کشیده شده ۱۳ کشته و ۳۵ زخمی که همه غیر نظامی هستند.»

ولسوالی مالستان ولایت غزنی پس از سه روز نبرد بین نیروهای امنیتی و جنگ جویان گروه طالبان در بیست و یکم سرطان به دست طالبان افتاد. از آن زمان تا کنون نزدیک به یک ماه می گذرد و مردم این ولسوالی تلخی زنده‌گی زیر حاکمیت طالبان را می چشند. براساس یافته های کمیسیون مستقل حقوق بشر، گروه طالبان در این ولسوالی شبکه های مخابراتی را غیرفعال کرده و به منظور شناسایی کارمندان دولتی و افراد وابسته به خیزش های مردمی، با تلاشی خانه های مردم در روستاهای زردک، شیرداغ، پشی، میرادینه، نی قول و آب دانه به ایجاد رعب و وحشت پرداخته و افزون بر لت و کوب، خشونت و بدرفتاری، غیرنظامیان را که هیچ نقشی در درگیری‌ها نداشته اند، به صورت «بی رحمانه» به قتل رسانده است. کمیسیون مستقل حقوق بشر تصریح کرده است که این عملکرد طالبان، جنایت جنگی است. به اساس گزارش کمیسیون مستقل حقوق بشر، طالبان ۲۵۰۰ خانواده را جبراً آواره ساخته اند.

نیمروز (۱۶ اسد ۱۴۰۰)

به گزارش روزنامه ۸ صبح: «چاشت روز پنج شنبه، چهاردهم اسد، گزارش‌هایی به نشر رسید که طالبان با شمار زیادی از نیروهای مسلح خود قصد دارند حمله نظامی گسترده را برای تصرف مرکز ولایت نیمروز انجام دهند. پس از نشر این گزارش، پنج شنبه شب شماری از ساکنان نیمروز به خاک ایران فرار کردند. بتاريخ ۱۶ اسد برخی رسانه های معتبر بین‌المللی به نقل از روح گل خیرزاد، معاون والی نیمروز، تصرف شهر زرنج از سوی طالبان را تأیید کرده اند. به گفته منابع معتبر مردمی، پس از تصرف مرکز شهر از سوی نیروهای طالبان، والی و مقام های ارشد ملکی و نظامی شهر زرنج را ترک کرده اند.» در نیمروز که مقامات تسلیم شده و اسلحه خود را تسلیم کرده اند. بهمین جهت جنگ واقع نشده و از تلفات ملکی اطلاعاتی در دست نیست. این است مفهوم صلح در نزد طالبان.

جوزجان (۱۷ اسد ۱۴۰۰)

بر اساس اطلاعات نمایندگان جوزجان در ولسی جرگه طی دو روز گذشته بیش از صد فرد ملکی کشته شده و تأسیسات عامه بعد از افتادن شبرغان بدست طالبان چپاول شده است. قصر های عروسی که مال شخصی مردم محل اند حریق شده اند. مقامات و محافظین جنرال دوستم به یکی از نواحی شهر جابجا شده اند. دو هزار و ۸۲ خانواده در جوزجان بیجا شده اند.

کابل (۱۴ اسد ۱۴۰۰)

در کابل هنوز جنگ وسیع آغاز نشده است اما طالبان میکوشند افراد مورد نظر خود را با حملات هدفمند از پا در آورند. این حملات گاهی به خونریزی افراد ملکی هم می انجامد و در برخی موارد خود هدف یک فرد ملکی است. بطور مثال مامور ملکی دولت، ژورنالیست، نظامی متقاعد، حتی داکتران طبی مورد حمله قرار می گیرند. دوا خان مینه پال مسؤل مرکز رسانه ها یکی از این افراد ملکی بود. غیر قتل هدفمند دیگر نیز طی همین ۴۸ ساعت در شهر کابل صورت گرفته که صرف یک نظامی در بین آنها بود. در جریان حمله بر خانه بسم الله محمدی به خودش آسیب نرسید اما ۸ فرد ملکی کشته و ۲۰ تن دیگر زخمی شدند. مسؤلیت این حمله را طالبان پذیرفتند.

نوت: در ضمن دو هزار و ۳۵۳ خانواده در ارزگان، ، یک هزار و ۸۸۲ خانواده در ننگرهار، یک هزار و ۶۷۰ خانواده در لغمان، یک هزار و ۴۰۰ خانواده در پکتیکا، یک هزار و ۹۴ خانواده در فراه بیجا شده اند.

«بنیاد فیاض برای حقوق بشر در افغانستان»